PUTEA FI MAI BINE

Cea de a doua ediție a „Cupei balcanice" la haltere a revenit, așa cum era de așteptat, halterofililor bulgari. Deși victoria obținută a fost la limită (numai două puncte au despărțit echipa Bulgariei de cea a României), credem că un succes al echipei noastre n-ar fi schimbat prea mult aspectul lucrurilor, pentru simplul motiv că formația Bulgariei a cucerit 4 titluri, adică tot atîtea la cîte categorii a fost reprezentată. De altfel, halterofilii bulgari sînt cotați la ora actuală, după sportivii sovietici și polonezi, printre cei mai buni în Europa. O impresie deosebită a lăsat tînărul Kraicev, la categoria grea, autorul a două recorduri mondiale de juniori. El a totalizat 490 kg și sîntem convinși că în curînd va depăși limita celor 500 kg, rezultat foarte valoros pentru un sportiv a cărui greutate corporală nu depășește 110 kg!

Ce se poate spune despre comportarea sportivilor români?

În comparație cu formația aliniată în meciul cu Italia, echipa țării noastre a fost mai judicios alcătuită. Dar, cu excepția lui F. Balaș, Vasile Bădescu (ambii campioni balcanici) și a lui Z. Fiat, care au obținut rezultate mulțumitoare, ceilalți componenți s-au comportat slab. Ștefan Pintilie, campionul balcanic de anul trecut, a evoluat mult sub posibilitățile sale. El a realizat cu 20 de kg (!) mai puțin decît în meciul cu Italia, Gh. Mincu cu 7,5 kg sub performanța realizată acum trei săptămîni și, în fine, Marin Cristea (despre care se spune că a luat startul bolnav — atunci de ce a concurat?) nu a totalizat decît 407,5 kg la cat. semigrea (adică mai puțin decît cel mai bun rezultat la categoria ușoară).

Revenind la performanța lui F. Balaș, nu putem avea decît cuvinte de laudă pentru rezultatul său de la împins (din păcate record mondial neomologabil) și pentru cel de la total (415 kg, la 2,5 kg de recordul țării). În ce privește recordul realizat de F. Balaș, vom face în rîndurile ce urmează cîteva precizări importante. Conform actualului regulament internațional după depășirea unui record mondial sportivul trebuie cîntărit, pentru a se verifica dacă greutatea sa corporală corespunde cu cea prevăzută de limita categoriei la care a participat. Nu este cazul să discutăm acum justețea acestui punct din regulament (cu care, de altfel, persoane oficiale din Federația internațională nu sînt de acord). Dar pînă una alta, sportivii trebuie să se supună literei regulamentului în vigoare. Sportivul nostru nu și-a dat seama, însă, că în concursul de sîmbătă va fi capabil să doboare recordul mondial. Și acest lucru este regretabil. Altfel nu se poate explica că după cîntarul oficial F. Balaș a consumat o cantitate apreciabilă (1,5 kg!) de lichide și alimente. Firește, dacă ar fi știut și ar fi fost conștient că poate să doboare recordul lumii, sîntem convinși că s-ar fi abținut (pentru numai o oră) să dea curs senzației de sete și foame. O învățătură de minte, care trebuie să-i servească drept lecție pentru viitoarele tentative la recordul lumii.

În altă ordine de idei, vom aminti aici că întrecerile s-au prelungit, din mai multe motive. Întîi pentru că disputele s-au concentrat într-o singură zi, iar în al doilea rînd pentru că regulamentul internațional prevede cîntărirea exactă a barei, după ce tentativa a fost efectuată. Or, la fiecare tentativă s-au pierdut cel puțin 15 minute!

În legătură cu regulamentul internațional am sugera ideea ca toate discurile să fie marcate înainte de concurs cu greutatea exactă, pentru că în acest fel s-ar cîștiga un timp deosebit de prețios. **„Sportul halterelor — spunea secretarul general al Federației europene de specialitate, H. Atzrod — trebuie să-și cîștige cît mai mulți simpatizanți prin dinamizarea desfășurării concursului și nu prin pauze lungi, care plictisesc spectatorii".**

Ion OCHSENFELD

CĂILE UNEI SPECTACULOASE RETROCESIUNI

ANUL SPERANȚELOR DEȘARTE

Anul de închistare și tristă lîncezeală în care s-a complăcut voleiul românesc după forfaitul naționalei masculine la Jocurile Olimpice a luat sfîrșit vara trecută, cînd echipele noastre reprezentative au reintrat în fluxul internațional încercînd redobîndirea prestigiului și a pozițiilor pierdute. În imaginația diriguitorilor lui, voleiul nostru trebuia să încerce în tihnă, în interior, găsirea unui „ubi consistam", a secretelor capabile să-l poarte către cota deceniului de strălucire (1956—1966). Cochilia în care se claustrase deliberat n-a fost spartă decît de formațiile de club campioane, angajate pe traiectoriile „Cupei campionilor europeni". Și aceste traiectorii au fost întrerupte la granițele elitei, reîmprospătîndu-se ideea debilității născute după campionatele europene de la Istanbul. Iar debilitatea a fost reconfirmată de această a doua parte a „anului speranțelor noastre", de această toamnă bogată în participări și decepții la marile competiții. Dacă, pentru toți cei apropiați voleiului, 1969 trebuia să fie anul revitalizării, sfîrșitul lui — așteptat cu confirmări și trofee — ne-a oferit un coș gol de roade și plin de amărăciuni: nici unul dintre cele două trofee ale „C.C.F.", retrocesiune la „Criteriul speranțelor olimpice", nici una dintre medaliile campionatelor europene de junioare — tineret, la care fusese trimisă (pentru a cuceri locul...I), cu neînsemnate excepții, prima reprezentativă a țării; depărtare crudă a seniorilor de „Cupa mondială" (și prevestirile, vizavi de campionatele mondiale, nu sînt de bun augur). La toate acestea se adaugă pozițiile slabe ocupate de echipele naționale în turneele de la Constanța și Varna, ultimul loc obținut de dinamoviști (cu mulți internaționali în formație) la Praga, precum și eșecurile totale ale juniorilor la turneele din Polonia. Doar medaliile de bronz aduse de la Tallin de reprezentativa de juniori-tineret, medalii a căror palidă strălucire a fost totuși întunecată de sordideta ansamblului, au făcut ca anul voleibalistic să nu fie integral secetos.

Redresarea prefigurată în fraze zgomotoase de „modernizatorii" chemați să stăvilească degringolada voleiului nostru pe plan internațional a fost un eșec desăvîrșit. Ideile lor — neîndestulătoare hrană pentru stimularea înălțării — s-au dovedit falimentare și, în secret, se pare că vor fi abandonate. „Frumoasele vise" care au născut planuri grafice și perspective colorate s-au sfărîmat de o realitate crudă, în fața căreia tehnicienii noștri ridică neputincioși din umeri sau invocă unele cauze care-i pun la adăpost de responsabilitate. Fenomenul — căci este un fenomen cu rădăcini adînc înfipte în realitatea ignorată a voleiului românesc actual — își are, după părerea noastră, cauze multiple, care pornesc de la fundamentul acestui sport și ajung pînă la sediul federației. Iată de ce ni se pare firesc să străbatem, cu sprijinul unor autoritari și competenți specialiști, întreg acest lanț al slăbiciunilor, verigă cu verigă, în scopul punerii în lumină a celor mai nocive tare ale voleiului nostru, importante pentru definirea realistă a situației actuale și pentru găsirea unor soluții oportune în pregătirea echipelor naționale în vederea viitoarelor confruntări, în special a campionatelor mondiale, pînă la care au rămas doar zece luni.

Așadar, rubrica noastră își va oferi spațiul unei analize mai temeinice, pornind de la ceea ce a fost ignorat de mulți ani — baza performanței — și ajungînd la nivelul cel mai înalt al acesteia: echipele naționale, care reflectă de fapt valoarea voleiului nostru pe plan internațional.

Aurelian BREBEANU

RETURUL CAMPIONATULUI REPUBLICAN PE ECHIPE ÎNCEPE LUNI

Săptămîna viitoare, spectatorii bucureșteni vor avea ocazia să urmărească evoluția fruntașilor tenisului nostru de masă. Această posibilitate va fi oferită de întrecerile din cadrul returului campionatului republican pe echipe feminine și masculine găzduite în sala Floreasca între 15 și 18 decembrie.

AL. MIRODAN

ȘCOALA DE PERSONALITĂȚI

Zilele trecute, clubul englez de fotbal Coventry City a hotărît, după cum aflăm din presă, să organizeze o școală pentru jucătorii săi. Dar nu așa cum s-ar bănui, la prima vedere, o școală de fotbal cu lecții despre „beton", seminarii despre „il libero" sau extemporale la „penalty-uri", ci un fel de colegiu pentru educarea sportivilor și transformarea acestora în „personalități" publice, capabile să facă față cu eleganță și celeritate exigențelor pe care presa, radio-ul sau T. V. moderne le manifestă la adresa performerilor. Inițiativa de la Coventry n-a rămas fără ecou. Din Argentina pînă la Singapore și de la Neapole pînă-n Peru școlile de transformare a șuterilor în personalități semnificative pentru veac au luat ființă, utilizînd profesori dintre cei mai de seamă într-ale filozofiei existențialiste sau gastronomiei și experimentînd metode variate în scopul asimilării rapide a învățămintelor necesare. O asemenea școală și-a început activitatea, zilele trecute, pe lîngă clubul F. C. Slatina. Corpul profesoral — ne-a declarat vicepreședintele clubului — a hotărît ca, paralel cu expunerile și colocviile, să alcătuiască o seamă de formulare care, multiplicate și înmînate fiecărui cursant, îi va ajuta pe fotbaliști în chip eficient la deprinderea bunelor reacții. Aceste formulare sînt elaborate pe baza principiului *Așa da... Așa nu.* Ilustrate cu ajutorul celor mai buni desenatori din județ, formularele oferă elevilor posibilitatea de a compara ipostazele pozitive cu cele negative, evitînd astfel erorile.

— M-ar interesa să arunc o privire pe-un asemenea formular. Se poate?

— Cu plăcere. Iată, de pildă, textul nr. 5 pentru avansați:

AȘA DA!	AȘA NU!
1. De ce-am venit la Slatina? În primul rînd pentru că aici domnește un spirit sănătos și simți la fiece pas sprijinul colectivului. În al doilea rînd, pentru că vreau să urmez cursurile serale de electronică.	1. De ce-am venit la Slatina? În primul rînd pentru că mi-a dat apartament la bloc cu 2 camere și baie. În al doilea rînd pentru că am primit *cash* 7 000 de la nea Topală.
2. Tovarăși ospătari, mie o Pepsi doar, cu puțină gheață. Și-o felioară de lămîie. Atît.	2. Chelner, ad-o sticlă de Johny Walker, că astă seară sînt cu capsa pusă...
3. Autorii mei preferați? Kafka, Apollinaire, Sartre.	3. Agatha Christie: nu scrie rău. Și revista „Magazin".
4. Pentru mine, orice s-ar întîmpla, arbitrul este suveran pe teren. Asta-i legea fotbalului. Dura lex, sed...	4. I-am spus: dacă dă 11 m împotriva noastră, face Crăciunul în spital.
5. Viena e un oraș romantic. Catedralele, parcurile unde se plimba Mozart. Muzeele. Mai ales pînzele lui Bruegel de la KUNSTHISTORISCHE MUSEUM m-au impresionat în chip deosebit.	5. Vezi că pe Franz Iosef Ring, lîngă o mică piață care se cheamă Schweden, e o prăvălie unde cetățeanul vorbește românește și are fîș-uri cu o sută. Dă și pe lei.

PREZENT ȘI VIITOR ÎN SCHIUL PRAHOVEAN

(Urmare din pag. 1)

CONSTANTIN RAPCEA — director la liceul din Sinaia:

„Acțiunea de înființare a claselor cu profil schi pe lîngă unele licee a avut drept scop tocmai dezvoltarea schiului. Dacă, din punct de vedere organizatoric și al asigurării procesului instructiv-educativ cu cadre de specialitate, măsurile luate au fost eficiente, bazei materiale, care în fond constituie suportul activității, nu i s-a acordat atenția cuvenită. Mă refer în primul rînd la buget (dotarea elevilor cu echipament și schiuri corespunzătoare, participarea la competiții etc.), pentru a nu mai insista asupra necesității unei pîrtii în apropierea școlii sau a mijloacelor mecanice. Din această cauză, elevi care au efectuat o susținută pregătire pe uscat în sezonul trecut, nu au avut cu ce schia, obligîndu-ne chiar la desființarea unor grupe. În această ordine de idei consider că sînt necesare:

a) Ministerul Învățămîntului și F.R.S.B. să asigure școlii un buget corespunzător;

b) Amenajarea unei pîrtii în localitate (noi am trecut deja la amenajarea a două pîrtii simple lîngă Casa Pionierilor și Tîrul cu Porumbei);

c) Dotarea școlii cu schi-liftul instalat pe pîrtia din cartierul „6 Martie", dar și a unui post de mecanic în schemă".

REP.: Considerați că numărul elevilor care practică schiul este satisfăcător?

C. R.: „Este adevărat că față de numărul de aproape 2000 elevi (numai în Sinaia), efectivul celor cuprinși în activitatea schiului este destul de mic. Extinderea activității este posibilă dacă:

pe timpul iernii, elevii vor practica schiul în orele de educație fizică și de activități sportive (condiționat, evident, de existența schiurilor); asociațiile sportive și Clubul Sinaia s-ar ocupa de instruirea elevilor necuprinși la școala cu profil (și mai puțin de cei formați de noi), creîndu-și pepiniere proprii din diferitele școli, cu obligația de a respecta indicațiile M. I. privind activitatea extrașcolară a elevilor; înființarea a încă unui rînd de clase cu profil și a clasei a 9-a, noi dispunînd de toate condițiile organizatorice și tehnice.

Cred că tehnicienii existenți în școlile profesionale și în liceele din Bușteni și Sinaia nu sînt în suficientă măsură atrași în practicarea schiului, deși în această zonă avem destule cadre (profesori, antrenori, instructori), iar unele asociații au un buget substanțial destinat acestui scop".

NICOLAE BURCHI — antrenor:

„Valea Prahovei are o frumoasă tradiție pe linia probelor nordice și dacă facem puțin efort de memorie ne amintim de spectaculoasele curse de fond de la Bușteni și de nume ca Jifca, Enache, Aldescu, Bunea, Zangor etc. În prezent, cele patru centre pentru fond de la Azuga, Teșila, Bușteni și Poiana Țapului, se alătură secțiilor de la A.S. Caraimanul, Clubul sportiv Sinaia, însumînd un efectiv de peste 200 de schiori din care 60 de fete. Evident, sînt posibilități pentru lărgirea activității. Mă gîndesc că s-ar putea crea centre la Vălenii de Munte, se poate întări centrul de la Teșila (cu elemente din comuna Trestieni și de la Comarnic). Sinaia, deși pare un centru specific probelor alpine, oferă totuși condiții excelente și pentru practicarea probelor nordice. Foarte aproape de centrul orașului, privind spre Bucegi (Calea Codrului, aleile din preajma Castelului) și mai ales la poalele Gîrvobei (Cartierul Cumpătul) sînt pîrtii pentru satisfacerea celor mai exigente pretenții. Acolo s-ar putea construi și o trambulină de 90 m, iar amenajarea actualului poligon ar satisface și necesitățile biatlonului. Să nu uităm că în Sinaia a existat o trambulină pentru copii și că la Stînă (alt. 1400 m) alpinele, fondul și săriturile au un cadru ideal de activitate".

REP.: Ce ar condiționa dezvoltarea actuală a probelor nordice?

N. B.: „O largă acțiune de propagandă prin organizarea unor concursuri de amploare cu caracter național și internațional, reamenajarea trambulinei pentru copii, școala sportivă de elevi și cea profesională să vădească interes și pentru probele nordice, organizarea unor concursuri tradiționale pentru copii, atragerea foștilor fondiști, de care aminteam mai înainte, pentru munca de instruire a tineretului. Cu puțină bunăvoință și inițiativă, putem rezolva multe lucruri utile schiului".

ELENA TOM — maestră a sportului, antrenoare la Azuga:

„Azuga oferă, de asemenea, un cadru ideal pentru practicarea probelor nordice și nu-i lipsesc nici tradiția și nici materialul uman. Ea ar putea deveni un nucleu important pe harta federației, dacă s-ar învinge inerția locală, iar UGSR, Ministerul Învățămîntului sau FRSB ar asigura strictul necesar pentru activitatea sportivă a unui număr mai mare de copii, decît cei 40 de care mă ocup. Căci ce poate fi mai trist decît să vezi copii cu ochii plini de lacrimi asistînd neputincioși la colegii lor care schiază".

REP.: Organizarea campionatelor naționale pentru copii la Azuga va constitui un mijloc excelent de propagandă pentru fond și în același timp o recunoaștere a activității rodnice pe care o desfășurați cu copii.

E. T.: „Într-adevăr, constituie un puternic stimulent, dar trebuie dublat și de un sprijin material adecvat".

PAUL POPA — secretarul A. S. Bucegi:

„Pe timpul iernii, activitatea de masă locală este foarte slabă, atît la nivelul copiilor și al adulților, cît și al oamenilor veniți la odihnă. În această direcție, se impun constituirea unei comisii orășenești, sprijin din partea Casei de Cultură (atît sub raport propagandistic, cît și al organizării unor concursuri simple), extinderea actualului centru de închiriere a materialelor pentru schi, ajutor material din partea UGSR acordat asociațiilor pentru organizarea unor grupe de copii, cu care să se ducă muncă de perspectivă. Cîndva existau mulți schiori, dar foarte puțini antrenori. În prezent există suficiente cadre, dar numărul schiorilor este mic. Și mai mult, instructori valoroși ca Radu Banu, Mihai Bucur, Aurel Albert și mulți alții nu au cu cine lucra, fiindcă nimeni nu le oferă posibilitatea de a pregăti grupe de copii. Mai mult, profesori cu specializare schi sînt repartizați la școli care nu au nici un fel de condiții și practic nu-și profesează meseria".

REP.: A.S. Bucegi poate oferi cîmp de activitate unui asemenea cadru?

P.P.: „Da! Vom înființa în curînd o grupă de copii pentru fond și alpine".

CONSTANTIN BARNA — instructor:

„Chiar Casa Pionierilor care dispune de fonduri pentru activități variate cu pionierii, ar putea organiza o grupă de schiori și poate patrona unele competiții".

ION JUNCU — profesor:

„Păcat că nu se acordă atenție școlilor profesionale, ai căror elevi rămîn după perioada de școlarizare ani îndelungați în activitatea competițională în schi. Exemple sînt numeroase: Marin Focșeneanu, Dinu Cezar, Tudor Constantin, Kurt Gohn, V. Brenci, I. Bobiț, etc., indiferent că sînt din Sinaia sau Brașov".

DAN FOCȘENEANU — instructor:

„Centrul de copii Izvor, subvenționat de Clubul Sinaia, a avut condiții excelente de pregătire, sub toate aspectele (materiale, tabere, mijloc mecanic propriu). Dacă vom reuși să amenajăm pîrtia de coborîre din cartier, putem să ne declarăm un centru ideal, iar rezultatele nu vor întîrzia să apară".

PETRE CLINCI — instructor:

„Aș dori să mă pot ocupa de un număr mai mare de tineri, așa cum, cîndva, alături de Tăbăraș, Bucur, Banu, figuram printre cei peste 50 copii ai Progresului. Dar ni se cer rezultate imediate, iar investițiile materiale se fac numai pentru cîțiva".

CORNEL TABARAȘ — maestru al sportului, antrenor:

„Clubul sportiv Sinaia a fost creat pentru a sprijini activitatea de performanță și are, pentru acest scop, foarte bune condiții materiale. Din păcate, nu are de unde să-și recruteze elementele. Ar fi necesară mai multă înțelegere din partea școlilor din localitate pentru cedarea elementelor mai valoroase. O bună instruire și, mai ales, performanța, presupun un material de calitate, care, regretabil, nu există pe plan intern. În străinătate, legăturile de tip „Securit" au redus la maximum numărul accidentelor. La noi nu se face nici un efort pentru confecționarea acestor legături. Ar fi de dorit și ca FRSB să repartizeze mai judicios materialul de import, ținînd cont că Dinamo și ASA au posibilități proprii de import".

REP.: Ce perspective întrevedeți pentru schiul de performanță?

C.T.: „Schiul de performanță este, într-adevăr, în impas. Elemente talentate există, dar va trebui să le asigurăm o pregătire corespunzătoare. Numai o activitate competițională susținută, la diferite nivele, este în măsură să trieze valorile. Ar fi de dorit, ca, după satisfacerea serviciului militar, elementele crescute în asociațiile noastre să revină de unde au plecat. Din păcate, pînă și juniorii care au fost crescuți în Sinaia sau în Bușteni și învață în școlile locale au fost atrași și legitimați la secțiile brașovene. De ce oare? Goana după rezultate imediate nu face nici un serviciu viitorului schiului".

CONSTANTIN IOVAN — profesor de educație fizică:

„Școlile sportive de elevi se zbat în greutăți de ordin material, ceea ce trenează asupra dezvoltării schiului, bătînd pasul pe loc. Categoric, numărul copiilor angrenați în activitate este mic, dar din aceleași motive. Cu mai multe eforturi coroborate între M. I., CJEFS și FRSB — asigurîndu-se măcar ceea ce este esențial pentru practicarea schiului — rezultatele nu s-ar lăsa așteptate. În vacanțe, mii de elevi voleibaliști, atleți sau fotbaliști asaltează stațiunile de munte, în timp ce elevii noștri schiori nu pot merge în tabere de pregătire pe munte din lipsă de fonduri".

ION DINU — resp. cabane, președ. A. S. Bucegi:

„Nu putem pretinde o muncă de perspectivă atîta timp cît nu am avut și nu avem o comisie orășenească, iar comisia județeană a figurat mai mult în scripte. Măsurile se impun de la sine și aceasta fără întîrziere. Activitatea acestor comisii nu trebuie să se rezume numai la rezolvarea calendarului competițional central, ci trebuie mai ales îndreptată spre rezolvarea multiplelor probleme ale dezvoltării schiului pe plan județean și local".

EMILIAN IONESCU — secretar A. S. Voința:

„Mă asociez acestei idei, arătînd că Comisia județeană nu și-a trăit viața organizatorică, nu a ținut ședințe de lucru, iar simpla reprezentare a președintelui în biroul federației de schi nu justifică o activitate de conținut".

PAUL POPA: „Cadrele de specialitate ar trebui să aibă o activitate metodică, de împrospătare a cunoștințelor și de perfecționare, comisia județeană sau orășenească trebuind să ofere cadru de lucru".

ION DINU: „Este imperios necesar ca localitățile de pe Valea Prahovei să aibă în sezon o activitate competițională proprie cu marea masă de copii, tineri sau adulți, în afara calendarului central, sau județean. Să nu lipsească că nici o duminică fără o competiție. Trebuie să trecem de urgență la amenajarea unei pîrtii în localitate și la curățirea pantei de la Cota 1500 prin muncă patriotică, fără a mai aștepta totul de-a gata. Este necesară inventarierea tuturor pîrtiilor și balizarea lor, popularizînd semnele de circulație și dificultatea traseelor. Schiorii să aibă reținute unele cabane pe timpul sezonului, pe care să le folosească în exclusivitate. Ar fi de datoria fiecărei asociații să se preocupe de schimbul de mîine, creîndu-și pepiniere proprii, organizînd, prin rotație, competiții tradiționale pentru copii, dotate cu premii în materiale, așa cum se obișnuia odinioară. Consider că conducerile întreprinderilor și organizațiile locale nu sînt în suficientă măsură atrase în sprijinirea acțiunii de dezvoltare a schiului, care, în fond, înseamnă sănătate publică. Așadar, totul stă în puterea noastră!".

ION BADIȚĂ — președintele secției de schi a clubului Sinaia:

„Impasul actual nu poate fi depășit prin acțiuni oprite la jumătate. Se discută de ani de zile crearea școlilor naționale de schi, s-au creat unele clase la școala generală. Pentru ce nu și la învățămîntul mediu, la Sinaia, Predeal sau Brașov unde sînt condiții? De ce federația de schi nu acordă atenție în egală măsură schiului alpin, ca și biatlonului, săriturilor sau bobului? Și biatlonul și bobul au plecat de la zero, dar sprijinite consecvent au obținut rezultate răsunătoare".

REP.: După cîte știu, sînteți constructorul unei apreciate legături de tip „Securit" vîndută cîndva pe piața internă. Această acțiune nu ar putea fi continuată?

I. B.: „Evident că da, dar aceata este o problemă care trebuie soluționată de FRSB și Ministerul Comerțului Interior".

EMILIAN IONESCU: „O slabă gospodărire a unor baze sportive și mijloace mecanice, în care au fost investite sume importante (cele două trambuline și schiftul pentru elevi), a dus fie la dispariția lor, fie la inactivitate. Va trebui să le punem în funcțiune cu mijloace locale. Deși avem încă greutăți materiale, am trecut la organizarea unei grupe de copii".

REP.: Ca responsabil al subcomisiei de arbitri, ce considerați că este necesar?

E. I.: „Este necesară lărgirea corpului de arbitri și în acest scop vom recruta elemente din rîndul colaboratorilor care știu să schieze și vom organiza un curs de pregătire teoretică".

ADRIAN CIOCÎLTEU — profesor:

„Pentru organizarea concursurilor locale de copii, trebuie atrași părinții elevilor, în multe cazuri foști schiori. Subliniez necesitatea organizării cu toată seriozitatea a competițiilor destinate copiilor, iar virfurilor să li se creeze toate condițiile, asociațiile sprijinindu-se reciproc".

★

Spațiul nu ne permite redarea mai pe larg a interesantelor probleme abordate de un număr mare de participanți. Am desprins spiritul realist și constructiv, încrederea în posibilitățile actuale, dorința vie de a găsi căile și mijloacele dezvoltării continue a schiului. Considerăm că este util a sublinia următoarele aspecte:

Pe plan organizatorico-material:

1. Activitatea schiului trebuie prinsă în forme organizatorice viabile.

2. Aria de dezvoltare a schiului în județul Prahova trebuie să se extindă și spre alte zări în afara Văii Prahovei (Muntele Roșu, Vălenii de Munte, satele din jurul Comarnicului etc.).

3. Preocuparea pentru dezvoltarea tuturor disciplinelor schiului (probe alpine, fond, sărituri, biatlon) trebuie să aibă un caracter unitar.

4. Schiul de turism și cel de performanță să se condiționeze reciproc.

5. Mai multă inițiativă locală în valorificarea mijloacelor mecanice, amenajarea unor pîrtii simple, o mai judicioasă repartizare a materialelor.

6. Ministerul Învățămîntului, UGSR, Federația de schi, organele respective județene, într-un efort comun, trebuie să asigure baza materială de practicare a schiului în rîndul elevilor și tineretului din întreprinderi.

Pe plan uman:

1. Extinderea schiului în rîndul copiilor și tineretului este o cerință de prim ordin. O impune grija față de sănătatea și dezvoltarea lor multilaterală și necesitatea ca schiul de performanță să înceapă a fi clădit pe o temelie solidă.

2. Numărul cadrelor existente, nivelul pregătirii lor, ca și posibilitățile de angrenare a încă unui eșalon de instructori proveniți din rîndul foștilor schiori, constituie un fond prețios, pe care va trebui să avem grijă cum îl folosim.

Perspectiva dezvoltării Văii Prahovei și a celorlalte zone de care aminteam, sub raport social și economic, impune și pe plan sportiv o corespondență. Există, pentru împlinirea acestui deziderat important, resurse materiale și umane. Și acest lucru este esențial.

PADELE-PAGAE

NICI DUPĂ PATRU LUNI!

Îmi propusesem, cu gîndul unei sincere împărtășiri a experienței de ani și ani de zile, o discuție — la care doream să-i invit pe colegii mai tineri de profesiune despre cîteva probleme tehnice importante, dar mai puțin știute sau, uneori, ignorate. Mă obligă să amîn acest dialog de mare actualitate o situație gravă, nefirească pe care o credeam rezolvată la ultima ședință a biroului federal. Dar, n-a fost așa! Și, cu privirea destul de îngrijorată, ațintită pe fila calendarului, m-am gîndit să rezum în rubrica de față povestea celor aproape 4 luni de imobilism, de „politeți", de ezitări în luarea unor măsuri pe care le consider vitale pentru progresul caiacului și canoei din țara noastră.

De patru luni, deci, după campionatele europene de la Moscova, se tărăgănează de către biroul federal analiza complexă a pregătirii și evoluției echipei noastre reprezentative. S-au ținut două ședințe, s-a spus că au existat și unele lipsuri, dar nimeni nu manifestă curaj și fermitate în a spune pe nume acestor lipsuri, în a stabili cui aparțin ele, în a propune măsuri eficiente. Și așa, de fiecare dată, au trecut ceasuri întregi, discuțiile concrete au fost aminate și nici pînă astăzi nu s-a ajuns la un acord în ceea ce privește orientarea de viitor în munca de selecție și pregătire. Incredibilă aproape, această situație se datorește faptului că biroul federal pare preocupat exclusiv de găsirea unor soluții care să nu nemulțumească unii antrenori sau unele cluburi. Așa ceva este greu și în orice caz nefolositor, în măsura în care prin aceasta se menține practica concesiilor. De aceea, în lotul național figurează sportivi cu rezultate excelente în trecut, dar care, acum, au ajuns la o evidentă plafonare și pot contribui doar la obținerea performanțelor de către alți sportivi, ei rămînînd simpli parteneri în pregătire. Oare nu ni se cere, cu atîta luciditate, să asigurăm valorificarea și eficiența tuturor cheltuielilor? Atunci de ce nu se iau măsuri ferme pentru ca lotul național să reprezinte nu suma sportivilor fruntași din două cluburi ci suma valorilor autentice la această oră?

La toate aceste întrebări, și la multe altele, se așteaptă răspuns din partea biroului federal. Un răspuns care întîrzie inexplicabil în ciuda faptului că experiența anului 1969 a arătat limpede ce trebuie făcut și mai ales ce nu trebuie făcut pentru ca sportul caiacului și canoei să-și continue ascensiunea sa firească și pe deplin posibilă. Se tot încearcă interpretări ale unor rezultate, trimiteri la performanțele anilor trecuți etc, dar este ocolită analiza contribuției concrete a antrenorilor și clubului la pregătirea echipei pentru ultimele campionate europene, indiscutabil cel mai real criteriu de elaborare a unor concluzii fundamentate obiectiv.

De cîteva zile a început pregătirea pentru noul sezon a cărui importanță nu mai trebuie subliniată (al doilea an de pregătire pentru J.O., participarea la campionatele mondiale de la Copenhaga, reprezentarea la diferite regate internaționale) și — cel puțin pînă acum — nu s-a schimbat nimic. A rămas falimentarul sistem de pregătire pe grupe, a rămas lotul atît de diferențiat valoric (nu se poate să nu menționăm că nu mai departe decît anul trecut s-au irosit fonduri substanțiale cu sportivi plafonați numai ca să nu fie... deranjat unul sau altul dintre antrenori). Nu crede, oare, biroul federal că este destul de tîrziu — dacă nu prea tîrziu — pentru a se hotărî să treacă la acțiuni concrete? Știu, uneori este greu să renunți la sportivi alături de care ai împărțit bucuriile unor succese de prestigiu, este mult mai greu să faci acest lucru mai ales atunci cînd, pentru moment, nu ai pregătit nici un înlocuitor de valoare, dar pasul acesta trebuie făcut — spre binele și progresul sportului. Altfel va trebui să ne mulțumim cu din ce în ce mai puține medalii și să le plătim din ce în ce mai scump.

Este ora la care biroul federal trebuie să-și spună, așa cum a făcut-o altădată, cuvîntul competent și principial. Este pentru noi o cinste faptul că în biroul federal au fost promovați cei mai buni tehnicieni ai caiacului și canoei; trebuie ca tuturor acestora să li se ceară părerea și această părere să fie luată în considerare, respectată. Altfel, iar ne vom întîlni într-o ședință în care la ordinea de zi va figura obiectivul: „să mai vedem, să nu se supere..."

Radu HUȚAN
antrenor emerit

MINISTATISTICĂ

Mărturisesc că nu mi-a plăcut niciodată statistica și că, în general, nici nu m-am folosit îndeajuns de limbajul ei, de înțelesurile ce se ascund în spatele cifrelor. De data aceasta, vrînd-nevrînd, vom încerca o pătrundere în realitate prin cîteva cifre pe care ni le-au furnizat recentele meciuri de hochei ale echipelor naționale de juniori ale României și Poloniei. Trebuie reținute, în special, aspectele referitoare la echipa noastră, evoluția sa prezentă și viitoare fiind aceea care ne interesează.

Spuneam în cronicheta meciului al doilea că pentru a marca trebuie, neapărat, să tragi la poartă. Cum ar fi putut înscrie jucătorii noștri, și mai ales cît, dacă în prima repriză au tras la poartă 7 șuturi, iar în repriza a doua doar patru, față de 12 și, respectiv, 24 de șuturi realizate de oaspeți în același spațiu de timp. Lecția primelor două reprize le-a folosit. Regăsind în repriza a 3-a o vitalitate ce părea definitiv pierdută, echipa noastră a bombardat poarta adversă de 13 ori și a înscris 3 goluri.

Auzim adeseori și uneori apreciem singuri că hocheiul nu este un joc de domnișoare. Jucătorii, arbitrii, antrenorii, îndrăgostiții acestui sport spun cu mîndrie că vigoarea, bărbăția, asprimea sînt cîteva din caracteristicile principale ale acestui sport. Însuși regulamentul îngăduie înăuntrul unor limite de securitate și ale fair-play-ului, jocul cu corpul, atît în apărare cît și în atac, tocmai pentru a sublinia calitățile de care aminteam. Jocul viguros, bărbătesc, trebuie să se încadreze, totuși, în prevederile regulamentului, fără să alunece spre durităținepermise, periculoase și numeroase. Ploaia de penalizări dictate de arbitri nu credem că poate constitui un motiv de laudă pentru jucătorii celor două echipe și nu este nici o dovadă de bărbăție, ci mai curînd un indiciu de necunoaștere a bodicecului, al lipsei de stăpînire în teren, al luptei oarbe, încîlcite. Treizeci și șase de minute de penalizare în primul meci și 30 în al doilea arată că în cea mai mare parte a timpului echipele au jucat descompletate. Se mai pot oare realiza funcțiile și sarcinile de atac și de apărare concepute pentru o echipă completă atunci cînd apar găuri, fisuri, în alcătuirea lor? Improvizația și panica nu iau locul calculului, metodei?

Curiozitatea statistică m-a făcut să număr spectatorii. Erau cîteva zeci, din care cea mai mare parte o formau jucătorii celor două echipe care evoluau după juniori: Dacă în prima zi vîntul și ploaia i-a ținut departe de patinoar, duminică, pe o vreme bună, pe spectatori i-a alungat o gravă deficiență organizatorică. Patinoarul părea bolnav de.... scarlatină. Fața gheții avea pete de umbră și lumină din cauza unor defecțiuni tehnice de iluminație, provocate de furtuna din ajun. Desigur, nimeni nu poate fi responsabil pentru acest caz fortuit. Ceea ce se poate reproșa este lipsa de consecvență, poate chiar de seriozitate în programarea meciului. Anunțat tuturor — și în presă — pentru ora 15, cînd condițiile erau optime și existau și spectatori, din motive absolut necunoscute jocul a început la ora 17, spre decepția amatorilor de patinaj, evacuați de pe gheață prea devreme și spre enervarea celor ce au așteptat, totuși, meciul de hochei.

Și cînd te gîndești că erau la Poiana șase activiști ai Federației române de hochei...

Mihai BÎRA